

Пресвітер Константин Колош: «Хрещення моїх дочок – це Божий подарунок»

Ми живемо у місті Носівка Чернігівської області, в районному центрі. З дружиною ми познайомилися у церкві на молодіжному зібранні. Одружилися через півроку, коли вона прийняла хрещення. Сім'я засновувалася як християнська, в якій ми хотіли, щоб діти були з Господом.

У нас з дружиною семеро дочок – Альонка, Ассоль, Руфіна, Сніжана, Лідія, Полліанна, Еріка.

Руфіна – третя серед дочок. Вона не перша в нашій сім'ї, хто приймала хрещення. До неї хрестилося троє наших доньок – двоє в одинадцять років. Першою хрестилася друга дочка Ассоль, потім Альона, найстарша. П'ять років назад хрестилася Сніжана, як раз на річницю нашого весілля, у той самий день. Сніжана народилася, коли моїй дружині сповнилося тридцять років, а хрестилася вона на двадцятиріччя нашого подружнього життя.

Дочки так рано приймали хрещення. Чи всі вони залишилися у церкві?

Альону виключили з церкви за її власним бажанням. В своїй заяві вона написала, що її переконання не збігаються з християнськими принципами, вона вибирає інший спосіб життя. В свій час ми зробили помилки – її саму відправляли у слідопитські табори, християнські табори нашої церкви. Я побачив, що вона у тих таборах не на те, що потрібно, звертала увагу. Альона бачила негативне і на цьому зосереджувалася. Це зводило нанівець ефект від перебування у християнському таборі.

Що Вас навчив цей випадок?

Після такого невдалого досвіду я побачив, що, якщо я хочу, щоб мої діти були з Господом, то треба змінити тактику. Я зрозумів, що християнські табори – це добре, але треба супроводжувати дітей там, хоча би перші рази, або доручити опікування ними людині, в якій ви впевнені. Після того ми з дітьми стали їздити у Бегач на слідопитські зміни. Там був наш християнський табір Центральної конференції, де я був наставником та поруч своїх дітей. Це дало змогу, коли у дитини виникало негативне враження, вірно пояснити, як до цього правильно ставитися. Це сприяло на те, що доньки полюбили церкву і християнське середовище. Головне. що вони зрозуміли, що компанія у церкві краща за компанію у світі. Після того, як вони з'їздили один, другий раз, вони сказали, що більше не можуть без своїх друзів, чому ми були дуже раді.

Середовище, у якому наші діти знайшли собі друзів, сприятливе для сприймання християнських цінностей. Дочки стали чекати наступного року, щоб скоріше зустрітися з друзями, потім стали приймати участь у слідопитських вікторинах. У 2012-2014 роках Віталій Нероба запросив їх стати членами слідопитського клубу у Ніжині, він тоді був там служителем. Мені запропонував служіння капелана, залучив нас до цієї клубної роботи. В нащій церкві 28 людей і 29 дітей. За цей час хрестилося багато слідопитів, які активно приймають Господа.

Рік тому перед церковними виборами ми домовилися з церквою про той курс, який оберемо для євангельської роботи. Я запропонував, щоб ми зосредили свої зусилля у своїх дітях, які відвідують богослужіння, щоб їх привести їх до Христа. Треба, щоб ми бачили в них тих, кого треба привести до Христа. Члени церкви згодилися з такою пропозицією, щоб планом номер один була євангелізація власних дітей. Для цього треба було посилити клубну роботу, я запропонував, щоб ми стали активно приймати участь у клубі слідопитів, Шукачів пригод. Ми з дружиною хотіли, щоб наші діти прийняли Христа, але крім нас ніхто не ніс цього служіння й ми знесилилися. Клубні зустрічі у церкві зупинилися. Але Господь зробив для нас чудо. Цього року

в нашій громаді хрестилося четверо слідопитів!

Коли ми стали членами клубу слідопитів, наші діти стали їздити на слідопитські вікторини. Діти нашої церкви дуже гарно вчили «пам'ятні перлини» і вже втретє були представниками нашої Конференції на Уніонних змаганнях, також були змагання по Діях апостолів, Євангеліє від Луки, Судів. Наші діти активно приймали участь і кожного разу вони були серед найкращих знавців Святого Письма. Крім слідопитського табору, наші діти зустрічалися з друзями на цих змаганнях. На змаганнях вони отримували сюрпризи, але для них головним було – побачитися з друзями, з якими потоваришували у слідопитських таборах. Зараз вони розуміють, що з дітьми зі світу, їхніми однокласниками, вже не цікаво, їм цікавіше у християнському оточенні.

У нас за правило – кожної суботи відвідувати богослужіння, якщо ти не прикований до ліжка. Я казав: «Поки ви наші діти, ви на нашій відповідальності, тому будете з нами відвідувати богослужіння». Важливо, щоб була християнська дисципліна у їхньому житті. Наші діти спілкуються з однокласниками, ходять до них на дні народження, але вони побачили, що та сім'я, в якій вони виховуються, наша сім'я, вона класна. Вони кажуть: «У нас класна сім'я, не така як у наших однокласників. Те, що ми бачимо в нашій сім'ї – це нам подобається, нам приємно бути членами нашої сім'ї». Тоді я зрозумів, що це є перемога, що вони оцінили те, що є у нашій сім'ї. В більшості випадків ми проводимо вечірні сімейні богослужіння, молимося разом, ділимося тим, як у кого пройшов день. Я кажу: «Достаємо «женську учебну Біблію»» (це Женевська, я так жартовно її називаю, бо біля мене жіночий колектив). Відкриваємо її, я шукаю уривок, на основі якого можна провести духовні роздуми. В кінці вони висказують свою думку, що Господь їм промовив з цих слів. Я вчу їх чути Слово Бога за словами Біблії. Коли вони не розуміють, перечитуємо декілька раз. Іноді вони самі читають, щоб краще зрозуміти. Як би діти не поспішали, вони не йдуть, поки не помоляться.

Розкажіть про дочку Руфіну.

Руфіні вісімнадцять років, вона вчиться в УГІ (Українському гуманітарному інституті), але вона не спішила приймати хрещення. Ми питали її, чи збирається вона заключати з Господом завіт, вона відказувала: «Не тисніть на мене, я ще не вирішила». Ми не тисли, але питали, щоб знати, на якому етапі її шлях до рішення. Пів року тому Руфіна сказала, що хоче хреститися, але щоб це було на християнському таборі, а саме на цьому, де вона приймала хрещення. Я спитав: «Руфіна, а ти знаєш, що має передувати цьому?» Вона згодилася пройти курс по вивченню Біблії, пройшла всі уроки. Я сказав, що їй треба обов'язково мати співбесіду у Раді церкви, щоб мати рекомендаційний лист, вона це зробила. Я подумав, що вона вибрала дату хрещення саме на наше срібне весілля, щоб зробити нам подарунок, але насправді то був подарунок від Господа.

Я не був присутній, але на раді вона сказала такі слова: «Я вирішила узаконити свої стосунки з Господом». Це було дуже зворушливо. Руфіна завжди приймає активну участь у служінні, з дітьми на Суботній школі проводить уроки, їй подобається працювати з дітьми, вона приймає участь в таборах.

У Руфіни дуже по-особливому складалося навчання. В школі вона не проявляла старанності до навчання так, як інші наші діти. Всі дівчата у нас відмінниці не тому, що ми заставляли, а тому, що їм хотілося бути першими, проявляти себе з кращої сторони. А у Руфіни не було натхнення до навчання. Вона вчилася добре, але не хотіла бути відмінницею. Але коли пішла навчатися в УГІ на факультет іноземної філології, там вона себе знайшла. Вона каже: «Я попала туди, де мені подобається, зараз отримую задоволення від навчання, я хочу вчитися». Вона вже бачить, чого хоче у цьому житті, чим хоче займатися.

Руфіна, коли почала вчитися у музичній школі, захотіла піти на гітару. Ми купили гітару, вона вчилася, поки вчителька за сімейними обставинами не переїхала в інше місто. З другим викладачем вона вчитися не захотіла. Але зараз проявився її талант до малювання, дизайну. Дуже подобається їй техніка виконання малюнка, коли спочатку розфарбовується ватман

восковими олівцями, потім наноситься чорна гуаш. Потім по цій чорній гуаші вишкрябується малюнок. Цей художній талант став проявлятися, чому ми дуже радіємо.

Хрещення Руфіни, яке відбулося 5 липня 2019 року на конгресі «Він живий» у Бучі, – це Божий подарунок. У неї було таке бажання, щоб я її хрестив. Я узгодив це питання і хрестив її. Я її хрестив у своїй слідопитській формі, це було дуже красиво.

Розкажіть про інших дочок. Які вони?

У Ассоль мрія – стати місіонером. Ассоль спочатку їздила на слідопитські табори як вихованець, згодом стала проводити спеціалізації. Для цього вона закінчила медичне училище, на зльоті слідопитів проводила спеціалізацію ПМД (перша медична допомога). Взагалі всі діти у нас дуже креативні, творчі, обдаровані. Ассоль декілька разів займала перше місце на конкурсі «Таланти багатодітної родини», виграла путівку до «Артеку», коли він ще був у Криму, іншу путівку до моря. Ще одна дочка Лідія, а також Сніжана теж вигравали путівки.

Ми не наполягаємо, щоб вони десь вчилися. Наш принцип – сприяти розвитку їхніх здібностей. Ми даємо їм шанс пробувати себе у різних напрямках у різних гуртках, вибрати те, що подобається.

Наприклад, Лідія починала зі скрипки, потім почала вчитися грати на фортепіано, а все закінчилося вокалом. Вона спробувала себе у вокалі, каже, що хоче співати. Дійсно, вона дуже гарно співає. Її ставлять співати на всіх святах, які проводять у Будинку культурі в місті. Одного часу вона хотіла приймати участь у «Голос. Діти», але ми розуміли, що це не Боже, нечесність там присутня, тому не хотіли, щоб діти були там, де нечесність, молилися, щоб Бог відвів. Так сталося, що вона їздила на декілька конкурсів, які були доступні нам по ціні, і побачила, що там несправедливість. Діти, які насправді краще співали, не тільки вона, інші, нікуди не проходили. А

ті, які в ноти не попадали, мали перші місця, бо мали родичів-володарів. Вона це побачила, сказала, що ні, це не її місце. З того часу, як побачила, що у світі немає правди, почала прославляти Господа у церкві. Потім сама проявила бажання грати під час збору дарів, це теж для нас було дуже приємно.

Головне, до чого прагнемо з дружиною, щоб у наших дітях виникло бажання служити Господу, щоб це було їхнім власним бажанням. Ми молимося, щоб у них було бажання зробити щось краще.

Я завжди все літо у служінні: ходили з дітьми у Карпати, потім пішли на байдарки літературними євангелістами, після байдарок тиждень були вдома, зараз нас запросили на слідопитський табір нашої Конференції. В цьому таборі дві дочки на служінні, я третій. Я веду спеціалізацію «Екстрім походи», Ассоль веде спеціалізацію «Компакт укладання речей», Сніжана, якій зараз шістнадцять років, працює на кухні. Ми не можемо собі дозволити, щоб вона була на таборі як вихованка, але вона хоче служити й заробити свої перші невеликі гроші.

Лідочка казала, що згодна навіть не їхати на табір, але хреститися саме на ньому. Нам пішли на зустріч, зробили максимальну знижку, і вона приїхала на табір з нами. Хрещення Лідочки відбулося 13 липня на слідопитському таборі ЦК «Метаморфози». Хрестив її пастор Олег Боков.

Після цього табору ми з Лідєю та Полліанною їдемо ще на один слідопитський табір у Буковинську конференцію. Там я двадцять один день буду проводити спеціалізацію «Екстрім походи».

А Ваша дочка Альона повернулася до церкви?

Вона на шляху до повернення. Можливо, вона прийняла хрещення через те, що вона старша, а її менша сестра перша хрестилася. Вона тоді не розуміла, який це відповідальний крок. В свій час на ній ми зробили всі помилки, які могли зробити батьки, у яких перша дитина. Вона має підстави на нас ображатися, але ми зі свого боку зробили все, щоб зберегти з нею добрі стосунки.

Ми з нею дружимо, раді бачитися, завжди чекаємо і шукаємо нагоди проводити час разом. Сестри також її люблять, чекають. Ми радіємо, що вона інколи заходить до церкви, ми її запрошуємо. Зараз вона каже, що бачить своє майбутнє з Богом, вибирає одяг такий, щоб ходити в ньому до церкви. Вона, як золота медалістка, безплатно навчалася перший рік в УГІ на факультет журналістики, але зрозуміла, що це не її, покинула інститут. Але документи ще не забрала. Для нас головне, щоб вона себе знайшла з Господом.

Питання – Алла Шумило